

u eerbiedig jufvrouw noemen. Zoo verloopen de zes weken, twee en veertig maal twee en half uren bij het kind.

Men keert terug naar het bureel, lichaam mild bloeiend in moederschap, geest bekommerd in moederschap, niet meer bij dit werk aan overbodige papieren. Maar men wekt zich op tot dapperheid, men heeft een doel en als de eerw. heer Bernard laat weten dat Henriken voor langen tijd in het buitenland is, vermoedelijk zelfs niet eens mag terugkomen, voelt men wel onrust, maar legt den brief met een oppervlakkigen glimlach terzijde. Veronderstel dat hij zou schrijven: „Liefste Irreke, ik voel mij ongelukkig, kom mij ter hulp,” dat zou iets anders zijn, Luc is goed bewaard.

Maar hij schrijft immers niet.

Zelfs niet aan Dolly. Want het verontrust hem dat er slechts een onbeduidend berichtje in de bladen stond en daarna niets meer. Twee aanhoudingen en een van de gesnaptten kent hij niet eens. Hij wist dat hij zich met een gevaarlijke zaak had ingelaten, had zich daarom zooveel mogelijk op afstand gehouden, vreest nu dat het heele apparaat uitgebreider en gevaarlijker was dan hij had vermoed en ziet in het onooglijk berichtje slechts politielist om de betrokkenen gerust te stellen en te doen terugkeeren. Hem zullen ze niet vatten. Hij verlangt immers niet terug te keeren. Hem is slechts een welkome gelegenheid bezorgd om ineens met alles te breken. Hij trekt de wereld in, men zal hem nooit meer terugzien. Hij is eindelijk vrij!

Dolly blijft in betrekking met Bernard, omdat zij van hem en hij van haar vernemen wil, of er geen nieuws is van Henriken. Zij blijft langer praten dan daarvoor noodig is, omdat zij hem nog altijd verdenkt meer te weten. Verder beramen zij middelen om hem op het spoor te komen, maar in welk land zit hij, in welke dagbladen moet men annonsen plaatsen? Het is niet om hare zaak dat Dolly hem gemist, want sinds Henri meer op reis was dan in Brussel, heeft stilaan haar chef de bureau de leiding in handen genomen, een jonge man die gewichtig doet als een van vijftig en altijd gemakkelijker het voor en tegen van iets doorziet dan hij een besluit kan nemen. Maar hij werkt degelijk en secuur. Neen, haar zaak is in veilige handen, zij gemist slechts hemzelf, den lieven dwaas. Steeds herhaalt zij dat hij immers niet noodig had zich in aanbrande zaakjes te verstrikken, waarom moest hij geld bovenop verdienen? Waarom begreep hij zijn geluk niet, waarom trouwde hij niet en bleef rustig bij haar. Hij kon zich zelfs permitteeren heelemaal niet meer te werken nu de zaak zoo marcheert. Zij beeldt zich in Henri voorgoed te veroveren indien zij hem maar kon vinden, waar hij waarschijnlijk in angst en gebrek zit. Zij zou naar hem toevliegen om het leven, hoe ook met hem te deelen. Van dat bewijs van liefde verwacht zij alles.

Maar de maanden komen en gaan, het zwijgen van Henri duurt en in Dolly groeit woede om zijn hoonende onverschilligheid. En waardeering voor den directeur die Henriken tegenvoeter is, ook een doodeenvoudige Frans van